

تدوین اصول طراحی شهری پایدار در شهرهای نوین ایران

امیر حق جو*^۱، بنیامین حبیبی^۲

^۱ عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر، a.haghjou@gmail.com، تلفن تماس :

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بین المللی جلفا، habibi_benyamin@yahoo.com

چکیده

تحولات ناشی از جهانی شدن موجب تغییرات ساختاری در کالبد شهری اکثر کشورهای جهان شده است. مداخلات مدرن، نظیر اجرای طرح های جامع شهری، پروژه های تعریض معابر و ایجاد کاربری های نوین شهری، پیامدهای نامطلوب و غیرقابل جبرانی را چه در مقیاس معماری فضاها و چه در مقیاس استخوان بندی فضایی و سازمان کالبدی شهرها به همراه داشته است. در دهه های اخیر اصل پایداری و بررسی تاثیرات آن در زندگی شهری به یکی از اهداف اساسی و اصلی در برنامه ها و طرح های توسعه در سطح جهانی، ملی و منطقه ای تبدیل شده است.

مطالعات متعددی در جهت تبدیل مفهوم پایداری به اصول، قواعد و راهکارهای کاربردی در برنامه ریزی های توسعه شهری صورت گرفته است. با توجه به اهمیت مقوله پایداری در اهداف توسعه شهرهای جهانی، دیدگاه اصلی موردنظر تحقیق تاکید بر وجود یک رابطه مستقیم و یک به یک بین نیازهای انسان و معیارهای اصولی اکتسابی برای پایداری شهرهاست. به عبارت دیگر دامنه گسترده ای از مجموعه نیازهای اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و اکولوژیک که برای حصول یا حرکت بسوی پایداری مورد توجه قرار دارند، می تواند در قالب نیازهای انسانی در محیط شهری تعریف و تدوین گردد.

هدف این مقاله، بررسی مباحث نظری مرتبط با مفهوم طراحی شهری پایدار و سود جستن از آن به عنوان ابزاری جهت نقد تجربه طراحی شهری مدرن در شهرهای ایران از دیدگاه مبحث توسعه پایدار و ملاحظات زیست محیطی است.

واژه های کلیدی: طراحی شهری، توسعه پایدار، کالبد شهرهای ایران، مفاهیم معماری پایدار، اکولوژی